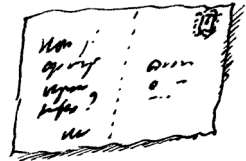

Regel 1.

Je moeder mag nooit aan
een andere moeder
beloven dat haar kind
op je verjaardags-
feestje mag komen!

Regel 1

Ik mag tien vriendinnen uitnodigen op mijn verjaardagsfeestje. De uitnodigingen liggen netjes naast elkaar op mijn bureau. Ik heb de

namen heel dun met potlood op de kaarten geschreven, omdat ik al een paar keer van gedachten ben veranderd. Gisteren, bijvoorbeeld, mocht Isabel nog wel komen, maar vandaag heb ik haar alweer uitgegumd.

Veel meisjes uit mijn klas zijn nieuwsgierig of ze op mijn feestje mogen komen. En dat ik degene ben die dat mag beslissen, dat geeft me een machtig gevoel. De enige van wie ik zeker weet dat ze mag komen, zit juist niet in mijn klas. Dat is Margreet. Haar kaartje ligt al klaar op mijn boekenplank. Ik denk dat ik de kaart die eerst voor Isabel was nu aan Sasha geef. Ik vind Isabel wel iets leuker, maar ik had het eigenlijk ook al een beetje aan Sasha beloofd en

zij wordt altijd zo boos als ze haar zin niet krijgt.

‘Floor, kom je eten?’ roept mijn moeder.

Ik staar naar de kaart en denk nog een keer diep na. SASHA, schrijf ik zo mooi mogelijk op de kaart.

‘Floohoor!’ hoor ik weer. Mijn moeder verliest haar geduld.

Ik leg de kaart en mijn potlood opzij en loop naar beneden. Iedereen zit al aan tafel.

‘Waar ben je toch de hele tijd mee bezig?’ vraagt mijn moeder. Ze ergert zich altijd kapot als ik niet meteen kom als ze me roept, maar nu heb ik een goede reden.

‘Ik denk na over wie ik op mijn verjaardagsfeestje ga uitnodigen,’ vertel ik.

Mijn moeder lacht overdreven naar me. Ik vertrouw het meteen niet. Als mijn moeder zo raar lacht, betekent het meestal dat ze iets van me wil.

‘Mijn collega Lea heeft een dochter die net zo oud is als jij. Ze heet Ebbiekeel.’

Kees lacht.

‘Ebbiekeel? Wie heet er nou Ebbiekeel!’

Mijn moeder snijdt haar kip en negeert Kees.
‘Waarom nodig je haar niet uit op je feestje?’ vraagt ze met een zielig gezicht.

‘Op mijn feestje? Ik ken haar niet eens!’ schreeuw ik boos. Ik vind het nooit leuk om met zielige kinderen te spelen. En ik wil ze al helemaal niet op mijn kostbare verjaardagsfeestje uitnodigen.

Maar ook al weet ze dat ik er een hekel aan heb, mijn moeder komt telkens weer met zielige kinderen aanzetten. Kees moest laatst ook al met zo’n zielige jongen spelen, Rutsel heette hij, en nu ben ik blijkbaar aan de beurt.

‘NEE!’ schreeuw ik nog een keer en ik zie mijn moeders vrolijke gezicht meteen veranderen in haar gemene gezicht.

‘Ik vind dat je niet zo moet zeuren. Je nodigt haar gewoon uit, dat meisje komt anders nooit op een verjaardagsfeestje. Bovendien heb ik het al aan haar moeder beloofd.’

‘WAT!’ Ik laat het bestek uit mijn handen vallen, en zelfs Kees vindt het gemeen.

‘Floor kent haar niet eens!’ roept hij boos.

Maar mijn moeder eet haar kip, ze heeft haar

beslissing al genomen. Kees is over een maand jarig en voelt de bui al hangen.

‘Als je maar niet denkt dat ik die rare Rutsel uitnodig!’ roept Kees. ‘Of heb je het ook al aan zijn moeder beloofd?’

Mijn moeder eet zwijgend door en ik voel me diep ongelukkig. Ze heeft mijn feestje nu al verpest en waarschijnlijk gaat ze de verjaardag van Kees ook nog verpesten.

Na het eten loop ik meteen naar mijn kamer, waar ik snel op acht kaarten de namen met pen invul voordat mijn moeder nog meer zielige kinderen op mijn feestje uitnodigt. Ik ben er net mee klaar, als mijn moeder binnenkomt.

‘Mag ik de uitnodiging voor Ebbiekeel?’ vraagt ze. Ik pak de kaart van Sasha en gum haar naam weer uit. Met grote tegenzin schrijf ik EBBIEKEEL op de kaart. Mijn moeder trekt de kaart uit mijn hand.

‘Zo schrijf je dat niet, je schrijft A-B-I-G-A-I-L. Maar dank je, Floor, dat vind ik heel erg lief van je!’

Mijn moeder is trots, maar ik heb

pijn in mijn buik. Hoe los ik dit nou weer op met Sasha...?

De volgende dag op het schoolplein word ik niet met rust gelaten. Het liefst zou ik alleen in een hoekje willen zitten. Maar de meisjes die misschien op mijn verjaardagsfeestje mogen komen, krioelen om me heen.

‘Wat voor feestje wordt het?’ vraagt Daphne.

‘Een discofeestje, met discolampen en heel veel snoep,’ antwoord ik.

‘En wie mogen er allemaal komen?’ vraagt Daphne verder.

Voor die vraag was ik al bang. Ik wil het liefst weggaan, maar de meisjes wachten op een antwoord. Sasha staat vlak voor me, ik durf haar niet aan te kijken.

‘Nou, Margreet natuurlijk, en jij en Fleur, Sophie, Daniëlle, eh... Josefien, Maria, Willemijn enne... Anouk, misschien vergeet ik er nog een paar,’ stamel ik.

Isabel telt mee op haar vingers. ‘Dat zijn negen meisjes, je mocht er toch tien? Wie is dat tiende meisje dan?’

Sasha lacht naar Isabel, ze denkt dat zij het tiende

meisje is. Maar ik kijk naar de grond en schaam me kapot.

‘Abigail,’ mompel ik.

Sasha is verbijsterd. ‘Ebbiekeel? Wie is dat nou weer?’

Ik voel me lang niet meer zo machtig. Het groepje meisjes om me heen wordt steeds groter en mijn hoofd steeds roder.

‘Wie mag er op Floors feestje komen?’

herhalen de andere meisjes.

‘Een of andere Ebbiekeel!’ zegt Sasha beledigd.

Kwaad loopt ze weg van het groepje. Ik kan wel huilen.

‘Is ze leuker dan Sasha?’ vraagt Daphne.

Ik knik, maar ik zou het liefste verdwijnen.

De andere meisjes lachen opgelucht. Ze moesten eens weten...

Het is de dag van het feestje. Mijn moeder heeft muziek aangezet en we wachten op de visite. Achter elkaar komen mijn vriendinnen binnen en ze lachen vrolijk als ze de muziek horen en de discolampen zien. Alleen Abigail ontbreekt nog en van mij mag ze lekker wegblijven. Mijn moeder ook met haar stomme ideeën!

Mijn vriendinnen genieten van het lekkers en dansen op de muziek, maar ik kan niet mee genieten. Als zo meteen dat zielige meisje komt en mijn vriendinnen zien dat ze helemaal niet leuker is dan Sasha, is mijn hele verjaardag verpest.

De bel gaat, daar zul je haar hebben. Met tegenzin doe ik de voordeur open. Daar staan Abigail en haar moeder. Ze lachen naar me. Abigail ziet er gelukkig niet zo zielig uit als ik dacht. Ze heeft mooie armbandjes om, lang blond haar en het lijkt of ze net op vakantie is geweest, want haar gezicht is bruin van de zon. Ze geeft haar moeder een kus en loopt de gang in. Ik pak haar jas aan en hang hem op de kapstok. Het is een mooie dikke jas met een bontkraag.

‘Is die jas niet erg warm?’ vraag ik.

Abigail lacht vriendelijk. ‘Ik heb het nog een beetje koud hier in Nederland, ik woon hier pas een paar weken,’ legt ze uit.

‘Pas een paar weken?’ vraag ik.

Ze knikt. ‘Mijn vader woont in Australië, daar heb ik eerst een half jaar gewoond en daar is het nu zomer.’

‘O, daarom kende je hier niemand!’

Abigail knikt.

We lopen naar de huiskamer, waar mijn vriendinnen dansen op de discomuziek.

‘Gelukkig heb je vriendinnen!’ lacht Abigail opgelucht. ‘Ik dacht eerst dat je zo’n zielig meisje was!’

Nu moeten we allebei lachen. Ik sla een arm om Abigails schouder en kijk de kamer in.

‘Dit is Abigail, en ze komt helemaal uit Australië!’ roep ik trots.

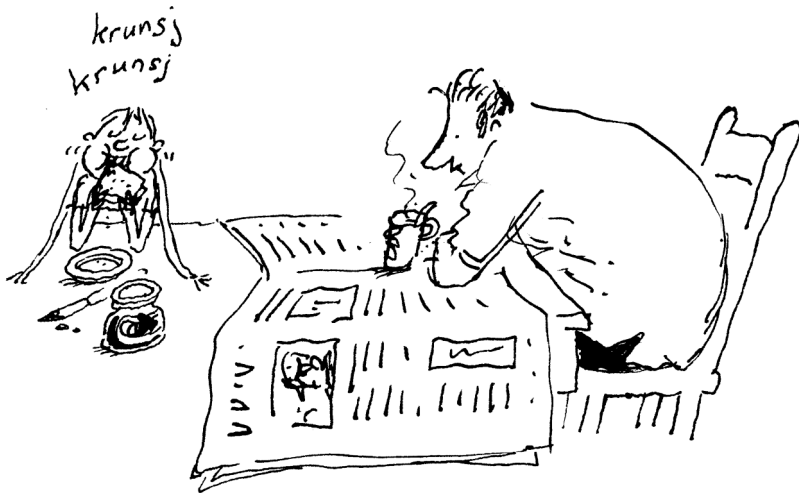

Regel 2

Grote mensen mogen nooit
zomaar alles geloven, ook
al willen ze het nog zo
graag .....

Regel 2

Het is zaterdag. Mijn vader en ik zitten aan de keukentafel, hij leest de krant en ik eet een boterham met honing. Doordeeweeks moet ik altijd eerst een boterham met iets gezonds, maar in het weekend mag ik het lekker zelf weten. Ik peuzel de zoete boterham langzaam op, dan kan ik er extra lang van genieten.

Mijn moeder staat bij de kapstok, ze gaat zo de deur uit.

‘Marcel de Bruijn staat in de krant!’ roept mijn vader.

Ik ken Marcel de Bruijn helemaal niet, maar mijn moeder blijkbaar wel want ze komt de keuken in gelopen.

‘O ja...?’

Mijn vader knikt. ‘Hij is penningmeester van de voetbalclub geworden.’

Mijn moeder zoekt in de keukenkastjes en reageert er niet echt op. Ze vindt het zeker toch niet zo interessant.

‘Wist je trouwens dat de vader van Margreet de broer is van Marcel de Bruijn?’ zegt mijn vader.

Mijn moeder pakt twee plastic boodschappentassen en ritst haar jas dicht. ‘Goh, da’s ook toevallig,’ lacht ze en ze zwaait naar ons. ‘Tot zo, ik ga even naar de slager!’

Ik zwaai terug en mijn vader legt zijn krant op tafel.

‘Toevallig, hè!’ zegt hij tegen mij. ‘Trouwens, in feite zijn we allemaal familie!’

Ik begrijp het niet helemaal. ‘Allemaal familie?’ vraag ik.

Mijn vader knikt. ‘Ja, uiteindelijk zijn we allemaal familie van elkaar! Ik ben getrouwd met je moeder en je moeder heeft weer een zus, tante Josien, en die is weer getrouwd met Edwin. En als je maar lang genoeg zo doorgaat, kom je vanzelf uit bij de koningin,’ legt hij uit.

‘Dus ik ben familie van de koningin!’ roep ik blij.

Mijn vader lacht. ‘Ja, verre familie. Ze zou een soort verre, verre tante van je kunnen zijn.’

Goh, ik ben er helemaal van onder de indruk. Ik weet heus wel dat de koningin geen echte tante van me is, maar ik zou het wel graag willen... En nu mijn vader het zo heeft gezegd, mag ik het best af en toe aan iemand vertellen.

Als Margreet en ik op maandag samen naar school lopen, besluit ik erover te beginnen. ‘De broer van jouw vader stond in de krant,’ vertel ik.

Margreet wist het al. ‘Ja, ome Marcel.’

Ik huppel voor haar uit en besluit het voorzichtig te brengen. ‘Jouw ome Marcel is de broer van jouw vader en de koningin is een tante van mij!’ zeg ik trots.